

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 15CoP/91/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2324200481
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Blanka Podmajerská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2324200481.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Blanky Podmajerskej a členiek senátu Mgr. Patrície Železníkovej a Mgr. Aleny Čakváriovej, vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: A. B., nar. XX.XX.XXXX, C. B., nar. XX.XX.XXXX a D. B., nar. XX.XX.XXXX, všetky bytom u matky, všetky zastúpené kolíznym opatrovníkom: Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Nové Zámky, so sídlom F. Kapisztóryho 1, Nové Zámky, deti rodičov: matka E. F., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom F. XXX/XX, G., zastúpená: Advokátska kancelária TIMAR & partners, s.r.o., so sídlom P. Pazmáňa 2367/17A, Šaľa, IČO: 36 866 296 a otec H. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. I. XXX/XX, G., o návrhu matky na zvýšenie výživného, na odvolanie otca proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 23.04.2025, č. k. 5P/19/2024-238 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Galanta zo dňa 14.05.2025, č. k. 5P/19/2024-262, jednomyseľne takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie sa vo výrokoch I., III., V. a VII. potvrdzuje.

Vo výroku II. sa mení tak, že dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého A. B. v sume 154 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo výroku IV. sa mení tak, že dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého C. B. v sume 154 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Vo výroku VI. sa mení tak, že dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého D. B. v sume 440 eur je otec povinný zaplatiť k rukám matky, a to v lehote 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1.V napadnutom rozsudku v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie výrokom I. zvýšil s účinnosťou od 31.01.2024 výživné na maloletého A. zo sumy 50 eur mesačne na sumu 169 eur mesačne, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Výrokom II. uložil otcovi povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého A. vo výške 154 eur spolu s bežným výživným k rukám matky. Výrokom III. s účinnosťou od 31.01.2024 zvýšil výživné na maloletého C. zo sumy 50 eur mesačne na sumu 169 eur mesačne, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Výrokom IV. uložil otcovi povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého C. vo výške 154 eur spolu s bežným výživným k rukám matky. Výrokom V. s účinnosťou od 31.01.2024 zvýšil výživné na maloletého D. zo sumy 40

eur mesačne na sumu 183 eur mesačne, ktoré je otec povinný platiť vždy do 15. dňa v mesiaci vopred k rukám matky. Výrokom VI. uložil otcovi povinnosť zaplatiť dlžné výživné za obdobie od 31.01.2024 do 23.04.2025 na maloletého C. vo výške 440 eur spolu s bežným výživným k rukám matky. Výrokom VII. zmenil rozsudok Okresného súdu Galanta, zo dňa 01.07.2020, č. k. 21P/46/2020-84, v časti určenia výživného na maloleté deti. Výrokom VIII. rozhodol, že účastníci nemajú právo na náhradu trov konania.

2. Rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 26, § 36 ods. 1, § 62 ods. 1, 2, 4, 5, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1, § 77 ods. 1, § 78 ods. 1, 3 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej „Zákon o rodine“), § 231 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej „C.s.p.“), kedy po vykonanom dokazovaní ustálil, že došlo k podstatnej zmene pomerov od posledného rozhodovania o výživnom, a to na strane oboch rodičov a aj maloletých detí v porovnaní s rozsudkom Okresného súdu Galanta zo dňa 01.07.2020, č. k. 21P/46/2020-84. Otec bol predtým vo väzbe a rozhodovanie v čase pôvodného rozhodnutia v roku 2020 vychádzalo z potenciality jeho príjmu pred vzatím do väzby zo zamestnania vo firme J., K.. K. L. s priemernou čistou mzdou 615,99 eur, aktuálne otec pracuje vo firme J., K.. K. L., pričom zo mzdového listu od J. K.. K. L. (č.l. 211-214) vyplynulo, že už v marci 2024 bola mzda otca 1 123,65 eur netto, pričom čistá priemerná mzda otca za obdobie marec 2024 až február 2025 je 1 192,03 eur. Súd prvej inštancie konštatoval, že v súčasnosti je na otca potrebné aplikovať princíp potenciality príjmu, kde v zmysle inzerátu z webu M. (č.l. 179-181) otec vzhľadom na svoje stredoškolské vzdelanie, odbornosť a prax na pozícii montéra a dobrý zdravotný stav môže mesačne zarábať 1 700 eur netto, čo je podstatná zmena spočívajúca v náraste jeho potencionálneho čistého mesačného príjmu. Súd prvej inštancie ustálil, že od posledného rozhodovania na strane matky došlo k podstatnej zmene pomerov aj na jej strane. V čase pôvodného rozhodnutia (v roku 2020) bola na rodičovskej dovolenke s príjmom z rodičovského príspevku v sume 270 eur, aktuálne mala podľa prehľadu miezd od N. O. O. (č.l. 206) vo februári 2025 čistú mzdu v sume 419,15 eur. Inak matke vo výkone práce bráni PN a OČR, matka poberala nemocenské od 22.02.2024 do 09.02.2025, ošetrovné od 11.01.2024 do 14.01.2024, od 01.01.2024 do 07.01.2024, od 30.01.2024 do 11.02.2024, od 12.02.2025 do 16.02.2025, pričom suma dávok vyplatených za obdobie od 01.01.2024 do 07.04.2025 je 5 111,50 eur, čo po rozdelení na 16 mesiacov je v priemere po zaokrúhlení 319 eur. Na základe uvedeného súd prvej inštancie konštatoval podstatnú zmenu v zložení čistého mesačného príjmu matky.

3. Vo vzťahu k maloletému A. súd prvej inštancie konštatoval, že v čase posledného rozhodovania o výživnom v roku 2020 navštevoval 3. ročník základnej školy (1. stupeň), v súčasnosti navštevuje 2. stupeň základnej školy, s čím sú spojené vyššie náklady (na čo poukazovala v konaní matka). Súd prvej inštancie konštatoval zmenu pomerov aj v dôsledku inflácie. V roku 2020 pravidelné mesačné výdavky na maloletého A. zahŕňali: náklady na bývanie v sume 97,50 eur, stravu v sume 70 eur, oblečenie v sume 30 eur, aktivity (kino, plaváreň a pod.) v sume 15 eur, školskú družinu v sume 10 eur, kultúrne potreby (výdavky na školské výlety a podujatia) v sume 20 eur a lieky a kozmetiku v sume 12 eur, t.j. spolu 254,50 eur. Súd prvej inštancie zistil z návrhu na začatie konania a po zohľadnení zvýšenia nákladov na bývanie v zmysle dodatku k nájomnej zmluve a zo zhodných výpovedí matky a otca na pojednávaní zo dňa 23.04.2025 odôvodnené výdavky maloletého A.: škola 20 eur, školské pomôcky 10 eur, obedy v škole 7 eur, futbalový krúžok 10 eur, vreckové 15 eur, oblečenie a obuv 50 eur, hygienické potreby 50 eur, výživové doplnky a lieky 50 eur, strava doma 150 eur, bývanie 96 eur, mobilné dáta 5 eur, lekári 5 eur, ostatné výdavky 10 eur. Súčet priemerných mesačných nákladov maloletého dieťaťa ustálil na sume 478 eur, od ktorého odpočítal prídavok na dieťa vo výške 60 eur, čo predstavuje sumu upravených nákladov 418 eur.

4. Vo vzťahu k maloletému C. súd prvej inštancie ustálil, že v čase posledného rozhodovania o výživnom v roku 2020 navštevoval 2. ročník základnej školy (1. stupeň), v súčasnosti navštevuje vyšší ročník (2. stupeň), s čím sú spojené vyššie náklady, čo vyplynulo z výpovede matky na pojednávaní zo dňa 09.04.2024. Súd prvej inštancie konštatoval zmenu pomerov aj v dôsledku inflácie. V roku 2020 pravidelné mesačné výdavky na maloletého C. zahŕňali: náklady na bývanie v sume 97,50 eur, stravu v sume 70 eur, oblečenie v sume 30 eur, aktivity (kino, plaváreň a pod.) v sume 15 eur, školskú družinu v sume 10 eur, kultúrne potreby (výdavky na školské výlety a podujatia) v sume 20 eur a lieky a kozmetiku v sume 12 eur, t.j. spolu 254,50 eur. Súd prvej inštancie zistil z návrhu na začatie konania na č.l. 2 po zohľadnení zvýšenia nákladov na bývanie v zmysle dodatku k nájomnej zmluve na č.l. 157 a zo zhodných výpovedí matky a otca na pojednávaní zo dňa 23.04.2025 potreby maloletého C., ktoré považoval za odôvodnené výdavky: škola 20 eur, školské pomôcky 10 eur, obedy v škole 7 eur, futbalový krúžok 10 eur, vreckové 15 eur, oblečenie a obuv 50 eur, hygienické potreby 50 eur, výživové doplnky a lieky 50

eur, strava doma 150 eur, bývanie 96 eur, mobilné dáta 5 eur, lekári 5 eur, ostatné výdavky 10 eur. Súčet priemerných mesačných nákladov maloletého dieťaťa je 478 eur, od ktorého odpočítal prídavok na dieťa vo výške 60 eur, čo predstavuje sumu upravených nákladov 418 eur.

5. Vo vzťahu k maloletému D. mal súd prvej inštancie za preukázané, že v čase posledného rozhodovania o výživnom nenavštevoval materskú školu, v súčasnosti materskú školu navštevuje, čo vyplynulo z výpovede matky na pojednávaní zo dňa 09.04.2024 a z potvrdenia o návšteve materskej školy (č.l. 16). Súd prvej inštancie konštatoval zmenu pomerov aj v dôsledku inflácie. V roku 2020 mesačné výdavky na maloletého D. zahŕňali: náklady na bývanie v sume 97,50 eur, stravu v sume 70 eur, oblečenie v sume 20 eur, kultúrne potreby (plaváreň a pod.) v sume 15 eur a lieky a kozmetiku v sume 12 eur, čo je spolu 214,50 eur. Z návrhu na začatie konania (č.l. 3) po zohľadnení zvýšenia nákladov na bývanie v zmysle dodatku k nájomnej zmluve (č.l. 157) a zo zhodných výpovedí matky a otca na pojednávaní zo dňa 23.04.2025 zistil takéto odôvodnené potreby maloletého D. : škôlka 10 eur, školské pomôcky 0 eur, obedy v škôlke 30 eur, futbalový krúžok 13 eur, vreckové 10 eur, oblečenie a obuv 50 eur, hygienické potreby 50 eur, výživové doplnky a lieky 53 eur, pričom lieky na predpis predstavujú položku len 3 eur, tak ako to odsúhlasil otec vo výpovedi na pojednávaní zo dňa 23.04.2025, strava doma 150 eur, bývanie 96 eur, mobilné dáta 0 eur, lekári 5 eur, ostatné výdavky 10 eur. Súčet priemerných mesačných nákladov maloletého dieťaťa ustálil na sume 477 eur, od ktorého odpočítal prídavok na dieťa vo výške 60 eur, čo predstavuje sumu upravených nákladov 417 eur.

6. Súd prvej inštancie pri určení výživného následne porovnal odôvodnené potreby detí a zárobkové možnosti rodičov v čase pôvodného rozhodnutia a v súčasnosti. Zistil, že odôvodnené potreby maloletých detí sa približne zdvojnásobili, čo vyplýva na jednej strane z inflácie spôsobujúcej rast a na druhej strane zo zväčšovania množstva potrieb maloletých detí. U maloletého A. konštatoval nárast odôvodnených výdavkov o sumu 223,50 eur, u maloletého C. o sumu 223,50 eur, a u maloletého D. o sumu 262,50 eur. Nárast odôvodnených výdavkov rozdelil tak, že na otca pripadla mierne väčšia časť nákladov a na matku pripadla mierne menšia časť nákladov, nakoľko otec nezabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti a matka zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti a matka pre PN a OČR nemôže na plno pracovať. Ustálil, že aktuálny potencionalný príjem otca 1 700 eur netto je približne trojnásobný v porovnaní s jeho príjmom v čase pôvodného rozhodnutia súdu, ale ani nárast pôvodného výživného na trojnásobok by nebol taký priaznivý pre maloleté deti ako výpočet z nárastu odôvodnených výdavkov. Dôvodiac najlepším záujmom maloletých detí pri výpočte vychádzal z nárastu odôvodnených výdavkov maloletých detí, nakoľko je to pre maloleté deti najviac priaznivé. Z uvedených dôvodov e zvýšil výživné na maloletého A. zo sumy 50 eur o 119 eur na sumu 169 eur, na maloletého C. zo sumy 50 eur o 119 eur na sumu 169 eur, a na maloletého D. zo sumy 40 eur o sumu 143 eur na sumu 183 eur. V tejto súvislosti konštatoval, že súd nemôže reparaovať pôvodné rozhodnutie, kedy v zmysle pôvodného rozhodnutia v roku 2020 sa otec platením výživného podieľal približne len 1/5 na odôvodnených potrebách maloletých detí, aj keď už vtedy sa matka podieľala na výžive maloletých detí osobnou starostlivosťou. Dodal, že razantnejšie zvýšenie výživného pri maloletom D. aj nad návrh matky je odôvodnené jeho nepriaznivým zdravotným stavom, častými chorobami a výrazným zvýšením jeho odôvodnených potrieb, pričom zo zhodných výpovedí otca a matky na pojednávaní zo dňa 23.04.2025 vyplynulo aj to, že otec uhrádzal dobrovoľne najviac na maloletého D. v sume 114 eur od februára 2024. Súd prvej inštancie poukázal na skutočnosť, že daňový bonus je súčasťou čistého príjmu rodiča (rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 16.02.2022 sp. zn. 20CoP/180/2020), ktorý sa zohľadňuje pri výpočte výživného, a to aj v prípade potencionalného príjmu tak, ako tomu bolo v tomto prípade, a preto neexistuje zákonná povinnosť otca posilať daňový bonus otca do rúk matke, resp. maloletým deťom.

7. Dlžné výživné na maloletého A. a C. za obdobie od 31.01.2024 do konca apríla 2025 v celkovej výške 154 eur na každého z maloletých súd prvej inštancie ustálil vo výške rozdielu medzi výživným, ktoré má otec na každého z maloletých uhradiť v celkovej výške po 1 788,84 eur a otcom uhradeným výživným za rovnaké obdobie v celkovej sume 1 635 eur na každého z maloletých. Dlžné výživné na maloletého D. za obdobie od 31.01.2024 do konca apríla 2025 v celkovej výške 440 eur súd prvej inštancie ustálil vo výške rozdielu medzi výživným, ktoré má otec na maloletého uhradiť v celkovej výške 2 149,61 eur a otcom uhradeným výživným za rovnaké obdobie v celkovej sume 1 710 eur.

8. Súd prvej inštancie v rozhodnutí napokon deklaroval zmenu rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 01.07.2020, č. k. 21P/46/2020-84 v časti určenia výživného na maloleté deti. K argumentu právneho

zástupcu matky, že navrhované výživné je v súlade aj s usmernením Ministerstva spravodlivosti z ostatného obdobia súd prvej inštancie napokon uviedol, že metodika Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky má odporúčací charakter, táto ani neurčuje koľko je konkrétne bežné výživné, ale určuje ako by súd mal postupovať pri výpočte výživného v percentách z priemerného čistého mesačného príjmu rodiča.

9. O trovách konania rozhodol podľa § 52 C.m.p.

10. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie otec žiadajúc, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok a určil výživné, ktoré bude primerané jeho skutočnému príjmu a zároveň neukladal povinnosť doplatiť výživné späťne za obdobie počas ktorého výživné poskytoval formou úhrad výdavkov na deti, ktoré neboli všetky zobrazené do úvahy. Súd prvej inštancie pri určení výšky výživného nevychádzal z jeho skutočného čistého príjmu, ktorý sa pohybuje v rozmedzí od 1 100 do 1 200 eur mesačne, ale zo sumy 1700 eur, ktorú môže dosahovať, vychádzajúc z pracovných inzerátov. Argumentoval, že takýto príjem aktuálne nemá, pracovné inzeráty mu nezaručujú zamestnanie, ani reálny príjem. Otec uviedol, že má fixné náklady na bývanie, telefónne účty, stravu a dopravu, ktoré mu pri mesačnom výživnom vo výške 521 eur zanechávajú ledva polovicu príjmu, čo ohrozuje jeho existenciu. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie porušil zásadu primeranosti výživného podľa ust. § 75 Zákona o rodine, ktorý vyžaduje zohľadniť nielen schopnosti a možnosti platcu, ale aj jeho skutočné majetkové pomery. Ďalej namietal súdom prvej inštancie uloženú povinnosť späťne doplatiť výživné v celkovej výške 748 eur, argumentujúc dlhodobou práceneschopnosťou matky, kedy všetky výdavky na maloleté deti znášal výlučne on, čo matka priznala a súd prvej inštancie vzal na vedomie. Mal za to, že tieto výdavky predstavovali plnenie jeho vyživovacej povinnosti, a teda späťne priznané výživné by znamenalo dvojité plnenie tej istej povinnosti. Poukázal na to, že ak by mal späťne doplatiť výživné, bol by nútený vziať si pôžičku, čo by zhoršilo jeho náročnú finančnú situáciu.

11. Matka v písomnom vyjadrení k odvolaniu otca navrhla rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdiť, nakoľko je vo výrokových vecne správne. V reakcii na odvolaciu argumentáciu otca ohľadom potenciality príjmu uviedla, že samotný čistý mesačný príjem otca zo zamestnania je v sume okolo 1 200 eur bez daňového bonusu, pričom otec mesačne poberá daňový bonus v sume 300 eur na tri maloleté deti. Mala za to, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil, v súlade so súdnou praxou vyšších súdnych autorít, že daňový bonus je súčasťou čistého príjmu otca, ktorý je potrebné pri určení výživného na strane príjmov zohľadniť, a preto otec mesačne dosahuje čistý príjem aj s daňovým bonusom v sume okolo 1 500 eur mesačne. Argumentovala, že po odpočítaní súdom určeného výživného na tri maloleté deti, zostáva otcovi z čistého mesačného príjmu suma okolo 950 eur, čo nie je suma, ktorá by predstavovala pre otca ohrozenie. Vzhľadom na to zdôraznila, že súdom určené výživné na maloleté deti je dôvodné, a to aj v prípade ak by súd prvej inštancie nezohľadnil potencialitu príjmu otca. Vo vzťahu k otcovmu rozporovaniu jemu uloženej povinnosti späťne doplatiť výživné, a že súd prvej inštancie nezohľadnil ním platené výdavky na maloleté deti, ktoré platil popri bežnom výživnom uviedla, že jeho argumentácia je v rozpore s vykonaným dokazovaním. Z vykonaného dokazovania, ako aj odôvodnenia rozsudku vyplýva, že matka aj otec pred súdom na pojednávaní dňa 23.04.2025 zhodne potvrdili, že otec začal hradieť ďalšie výdavky na maloleté deti popri bežnom výživnom. Rovnako tieto výdavky na maloleté deti matka v konaní jasne uviedla, vyčíslila a preukázala dôkazmi. Otec existenciu uvedených výdavkov uznal, čo do dôvodu a výšky, ako aj ich úhradu. Matka s odkazom na body 84 až 86 napadnutého rozsudku konštatovala, že súd prvej inštancie od dlžného výživného na každé z maloletých detí tieto otcovými hradené výdavky odpočítal od dlžného výživného. Ustálenie jednotlivých súm dlžného výživného u každého z maloletých detí označila za správne, rovnako ako správne otcovi súd určil pri zohľadnení priority výživného a súm na dlžnom výživnom, povinnosť zaplatiť ho spolu s bežným výživným na maloleté deti. Záverom uviedla, že v konaní nebolo sporným, že jej návrh na zvýšenie výživného z dôvodu zmeny pomerov je plne dôvodným, a súd prvej inštancie zmenu pomerov správne odôvodnil, pričom v konaní neboli sporné ani ňou deklarované a preukázané výdavky na maloleté deti, keďže ich otec uznal.

12. Otec v písomnom vyjadrení k vyjadreniu matky namietal, že zahrnutie daňového bonusu na tri deti vo výške 300 eur nie je správne, keďže daňový bonus je určený výhradne na potreby maloletých detí, a z tohto dôvodu ho nie je možné považovať za jeho osobný príjem. Poukázal na skutočnosť, že tieto prostriedky odovzdáva v plnej výške spolu s výživným matke. S poukazom na túto argumentáciu mal za to, že jeho reálny mesačný príjem predstavuje sumu cca 1 200 eur. Uviedol, že po zaplatení výživného

vo výške 521 eur mu zostáva menej ako 680 eur, čo vážne ohrozuje jeho schopnosť pokryť základné životné potreby. Vo vzťahu k povinnosti spätne doplatiť výživné zotrval na svojich tvrdeniach uvedených v odvolaní.

13. Matka v následnom písomnom vyjadrení poukázala na to, že daňový bonus nemá legálnu definíciu a nie je ani štátnou sociálnou dávkou, preto bolo potrebné sa týmto inštitútom zaoberať v rámci určenia výživného osobitne, čo súd prvej inštancie aj správne učinil. Daňový bonus predstavuje formu daňového zvýhodnenia podľa § 33 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov. Dôvodila, že ak osoba splní podmienky na uplatnenie daňového bonusu, tak sa o sumu daňového bonusu znižuje samotná daň z príjmu, nie základ dane. Znížením dane z príjmu o sumu daňového bonusu sa zvyšuje čistý príjem rodiča poberajúceho daňový bonus, ako je tomu aj v prípade otca, resp. jeho čistý zisk (SZČO). Daňový bonus nie je možné zohľadniť pri určovaní výšky výživného tak ako prídavok na dieťa a to z dôvodu, že daňový bonus nie je priamo vyplácanou dávkou, ale je to položka, ktorá sa môže za splnenia zákonných podmienok započítať do čistej mesačnej mzdy zamestnanca, ak ho uplatňuje mesačne, teda sa prejaví vo mzde. Daňový bonus je inštitút, ktorý nahrádza príjem a je nepochybné, že sa naň pri určovaní vyživovacej povinnosti hľadí ako na súčasť príjmu. Pri určovaní vyživovacej povinnosti súd prvej inštancie správne skúmal v rámci čistého príjmu otca aj vyplatený daňový bonus, a správne ho pripočítal k jeho čistému príjmu. Matka uviedla, že ak by sa aj vychádzalo z čistého príjmu otca len v sume 1 200 eur mesačne (ako tvrdí otec), a otcovi by mesačne po úhrade výživného zostala suma 680 eur mesačne, z výsluchu otca na pojednávaní zo dňa 23.04.2025 vyplýva, že býva u matky zadarmo. Zo zápisnice z pojednávania zo dňa 09.04.2025 vyplýva, že ďalším jeho nákladom je 30 eur mesačne na tabakové výrobky. Argumentovala, že otec svoje výdavky v konaní pred súdom prvej inštancie nepreukázal. V jeho podaní doručenom súdu dňa 07.03.2024 uviedol svoje výdavky: bývanie 100 eur, faktúry 100 eur, športové a kultúrne aktivity 40 eur, stravné a cestovné 300 eur. Konštatovala, že uvedené položky nijako nešpecifikoval, a súčasne ani nepreukázal v konaní pred súdom prvej inštancie. Na doplnenie uviedla, že aj keby výdavky otca predstavovali sumu 550 eur, tak táto suma je nižšia ako suma 680 eur, ktorá by otcovi mala podľa jeho tvrdení ostávať. Záverom opätovne poukázala na tvrdenie otca, podľa ktorého nemá žiadne náklady na bývanie, a preto ponížením o sumu 100 eur by jeho tvrdené výdavky predstavovali sumu 450 eur, pričom by mu mesačne ostalo 230 eur.

14. Kolízny opatrovník sa k podanému odvolaniu a vyjadreniam písomne nevyjadril.

15. Odvolací súd preskúmal vec, v ktorej nie je viazaný rozsahom odvolania a odvolacími dôvodmi podľa § 65 a § 66 C.m.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 378 ods. 1, § 385 ods. 1, § 219 ods. 1 C.s.p., s verejným vyhlásením rozhodnutia podľa § 219 ods. 3 C.s.p. a dospel k nasledujúcim záverom.

16. Podľa § 2 ods. 1 C.m.p. na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

17. Konštatuje, že v postupe súdu prvej inštancie nezistil žiadne vady týkajúce sa procesných podmienok, na ktoré je z úradnej povinnosti povinný prihliadať (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 380 ods. 2 C.s.p.).

18. Podľa § 26 Zákona o rodine ak sa zmenia pomery, súd môže aj bez návrhu zmeniť rozhodnutie o výkone rodičovských práv a povinností, alebo dohodu o výkone rodičovských práv a povinností.

19. Podľa § 75 ods. 1 Zákona o rodine pri určení výživného prihliadne súd na odôvodnené potreby oprávneného, ako aj na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného. Na schopnosti, možnosti a majetkové pomery povinného prihliadne súd aj vtedy, ak sa povinný vzdá bez dôležitého dôvodu výhodnejšieho zamestnania, zárobku, majetkového prospechu; rovnako prihliadne aj na neprimerané majetkové riziká, ktoré povinný na seba berie.

20. Podľa § 78 ods. 1 Zákona o rodine dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh.

21. Podľa § 78 ods. 3 Zákona o rodine pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

22. Podľa § 121 C.m.p. rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých a o priznaní, obmedzení, alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo o pozastavení ich výkonu možno zmeniť, alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery.

23. Zdôrazňuje, že vlastnosťou meritórnych súdnych rozhodnutí je ich zásadná nezmeniteľnosť, ktorá je imanentnou súčasťou záruk právneho štátu čo znamená, že ak sa vo veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova (§ 230 C.s.p.). Ustanovenia § 121 C.m.p. a § 26 Zákona o rodine upravujú možnosť zmeny rozsudku vo veciach (o.i.) výkonu rodičovských práv a povinností, a to aj bez návrhu. Hmotnoprávnou podmienkou toho, aby súd mohol o veci znova rozhodnúť je zmena pomerov. Znamená to, že okolnosti, z ktorých súd vychádzal v čase vyhlásenia posledného rozhodnutia sa zmenili v takej miere, že sa závažnejším spôsobom prejavujú v pomeroch účastníkov. Ak konajúci súd dospeje k záveru, že sú splnené podmienky pre zmenu pôvodného rozhodnutia, vydá nové rozhodnutie rovnakého druhu ako rozhodnutie, ktoré mení, pričom výrok nového rozhodnutia musí obsahovať aj špecifikáciu výroku, ktorý je novým rozhodnutím dotknutý a prípadne aj rozsah, v akom sa pôvodné rozhodnutie mení.

24. Predpokladom na zmenu právoplatného rozhodnutia o výživnom je zmena pomerov podstatného (kvalifikovaného) rázu, v dôsledku ktorej je treba zmeniť aj výšku výživného. Zmena pomerov v zmysle § 78 ods. 1 Zákona o rodine je základnou a prvoradou skutočnosťou relevantnou pre posúdenie opodstatnenosti nároku osoby, dožadujúcej sa návrhom zvýšenia (resp. zníženia) výživného. Za zmenu pomerov v zmysle ust. § 78 ods. 1 Zákona o rodine treba považovať podstatnú zmenu pomerov, či už na strane dieťaťa, alebo rodičov, na ktorých je odkázané výživou. Pri rozhodovaní o zmene výživného preto musí súd posúdiť komplexne všetky zmeny v pomeroch účastníkov, ku ktorým došlo od predchádzajúcej úpravy, pričom nemôže opomenúť ani existenciu ust. § 62 ods. 2 Zákona o rodine, zakotvujúcu právo dieťaťa podieľať sa na životnej úrovni svojich rodičov či v negatívnom alebo pozitívnom zmysle, ako i všeobecné hľadisko upravené v § 75 ods. 1 Zákona o rodine a porovnať okolnosti dôležité pre určenie výživného ako v čase predchádzajúceho, tak i nového rozhodnutia, a to na základe spoľahlivých a úplných výsledkov dokazovania (III. ÚS 319/2015). Pri posudzovaní zmenených pomerov je treba prihliadať ku všetkým okolnostiam, ktoré by mohli odôvodniť zmenu výšky výživného. Dôvodom pre zmenu vyživovacej povinnosti rodičov je len taká zmena pomerov, za ktorých bolo doposiaľ určené výživné, ktorá sa výrazným spôsobom prejaví v pomeroch účastníkov, ktorá dosahuje relevantnú intenzitu pre zmenu rozhodnutia. Tejto povinnosti sa nemôže súd zbaviť ani v prípade, ak súdne rozhodnutie, naposledy upravujúce výživné na maloleté dieťa neobsahuje dostatočné odôvodnenie v ňom upravenej vyživovacej povinnosti povinného rodiča, v ktorom prípade je súd síce viazaný výrokom rozhodnutia, avšak je povinný si riadne ustáliť skutkový stav vzťahujúci sa k pomeroch rodičov a maloletého dieťaťa, existujúceho v čase vydania tohto rozhodnutia.

25. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie sa dôsledne riadil právnym názorom vysloveným v uznesení Krajského súdu Trnava zo dňa 24.01.2025, č.k. 15CoP/116/2024- 167, v zmysle týchto právnych záverov riadne a v súlade s vyšetrovacou zásadou doplnil dokazovanie so zameraním sa na posúdenie existencie podstatnej zmeny pomerov v zmysle § 78 ods.1 Zákona o rodine, dostatočne sa zaoberal pomermi na strane rodičov a maloletých detí v čase ostatnej úpravy výživného, ktoré následne porovnal s pomermi existujúcimi na strane rodičov a maloletých detí v období po podaní návrhu na zvýšenie výživného matkou. Vychádzajúc zo skutkových okolností zistených dokazovaním vykonaným súdom prvej inštancie (ktorého závery sú podrobne uvedené v bodoch 5 – 51 preskúmaného rozhodnutia, na ktoré bez potreby ich zopakovania odvolací súd odkazuje) sa odvolací súd zhoduje so záverom prvoinštančného súdu, že preukázanú zmenu pomerov na strane maloletých detí bolo plne dôvodné premietnuť do výšky zvýšeného výživného. Z odôvodnenia rozhodnutia je možné vyvodiť k akým záverom dospel súd prvej inštancie po porovnaní pomerov rodičov existujúcich v čase rozhodnutia súdu, ktorý naposledy rozhodoval o výživnom na maloleté deti v roku 2020 (rozsudok Okresného súdu Galanta zo dňa 01.07.2020, č.k. 21P/46/2020-84) s aktuálnymi pomermi oboch rodičov a i rozsahom odôvodnených potrieb na strane maloletých detí, limitovaných, o.i. aj výškou životnej úrovne povinného rodiča - otca. Po vykonanom dokazovaní dostatočne špecifikoval a ustálil odôvodnené náklady u každého z maloletých a konštatoval ich podstatnú zmenu (deti sú staršie, ich náklady sa čo do rozsahu a skladby zmenili, postupné zvyšovanie nákladov v dôsledku inflácie), pričom pri zedefinovaní ich výšky (u maloletého A. zo sumy 254,50 eur na sumu 418 eur, u maloletého C. zo sumy 254,50 eur na sumu 418 eur a u maloletého D. zo sumy 214,50 eur na sumu 417 eur) súčasne správne zohľadnil, že potreby maloletých detí boli v rozhodnom období čiastočne pokryté rodinnými prídavkami, ktoré poberala matka.

Je treba uviesť, že otec v priebehu konania neuvádzal k nákladom maloletých detí uvádzanými matkou žiadne zásadné výhrady.

26. Vo vzťahu k zárobkovým možnostiam a schopnostiam rodičov, ich majetkovým pomerom v rozhodnom období a ich porovnania s pomermi existujúcimi na strane rodičov v roku 2020, odvolací súd odkazuje na skutkové zistenia súdu prvej inštancie z ktorých vyplýva, že na strane otca pri poslednej úprave výživného súd vychádzal z jeho potencionálneho príjmu vo výške 615,99 eur dosahovanej pred jeho vzatím do väzby v spol. J. K., pričom v rozhodnom období otec v rovnakej spoločnosti dosiahol priemerný príjem vo výške 1 192,03 eur netto. Zmenu pomerov súd prvej inštancie správne identifikoval aj na strane matky, ktorá bola v roku 2020 na rodičovskej dovolenke s príjmom 270 eur mesačne (rodičovský príspevok), aktuálne matka v období od 01.01.2024 do 16.02.2025 poberala ošetrovné a nemocenské v priemernej výške 319 eur mesačne a vo februári 2025 dosiahla čistú mzdu vo výške 419 eur. Aj keď odvolací súd nemôže prisvedčiť právnomu záveru súdu prvej inštancie o potrebe uplatnenia princípu potenciality príjmu na strane otca, táto nesprávnosť nemá v danej veci za následok úvahu o potrebe pristúpiť ku korekcii výšky zvýšeného výživného u maloletých detí.

27. V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že uplatnenie princípu potenciality príjmu znamená, že súd na základe konkrétnych okolností danej veci neprihliada len na skutočné príjmy povinného rodiča, ale vychádza z jeho potenciálneho príjmu, t.j. príjmu, ktorý povinný rodič mohol mať vzhľadom na svoj produktívny vek, zdravotný stav, schopnosti a stupeň dosiahnutého vzdelania a jeho zamerania a predchádzajúcich pracovných skúseností. V danej veci z vykonaného dokazovania vyplýva, že otec je bez zdravotných obmedzení, má dosiahnuté úplné stredné vzdelanie s maturitou a odbornosť a prax na pozícii montéra, pričom v aktuálnej pracovnej pozícii dosahuje od roku 2024 priemerný príjem vo výške dvojnásobku príjmu, ktorý dosahoval pred vzatím do väzby v januári 2020. K matkou a aj súdom prvej inštancie zaobstaraným ponukám na výkon práce montážnika treba uviesť, že v nich uvádzané mzdové podmienky 1 300 eur – 2 000 eur brutto za mesiac sa po odpočítaní daňového a odvodového zaťaženia v zásade približuje čistému príjmu, ktorý otec v rozhodnom období aj reálne dosahoval, ponuky sú čiastočne viazané na podmienku živnosti s nutnosťou cestovania (Česko, Slovensko) s tým, že výsledná mzda závisí od skúseností a znalostí kandidáta. Pokiaľ ide o pripojené pracovné ponuky na prácu elektromechanika, resp. elektrikára, tieto síce zodpovedajú dosiahnutému vzdelaniu otca, zároveň však nemožno pominúť, že v tejto profesijnej oblasti otec už dlhoročne nevykonáva žiadnu činnosť a je otázne, či by jeho doterajšie pracovné skúsenosti zodpovedali nárokom zamestnávateľského subjektu.

28. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd koriguje právny záver súdu prvej inštancie tak, že pri ustáľovaní výšky príjmu otca pre účely rozhodovania o návrhu matky na zvýšenie výživného je nutné prihliadať na skutočné príjmy, ktoré otec dosahoval v rozhodnom období (t.j. vo výške 1 193,02 eur mesačne netto), keď na strane otca nebola ani súdom prvej inštancie a ani odvolacím súdom identifikovaná snaha eliminovať svoju vyživovaciu povinnosť znížením jeho príjmov, resp. dostatočným nevyžívaním jeho schopností a možností. K zisteniam, že otec má navyše poberať od zamestnávateľa daňový bonus na maloleté deti vo výške 300 eur uvádza, že daňový bonus nepredstavuje príjem pre dieťa (nejedná sa o štátnu sociálnu dávku), ale ide o sumu, ktorú je možné si odpočítať priamo z dane z príjmu. K nepreukázaným tvrdeniam otca o tom, že zamestnávateľom priamo vyplácaný daňový bonus odovzdával matke podotýka, že tento nie je (na rozdiel od rodinných prídavkov) možné vnímať ako zdroj, z ktorého sú hradené potreby maloletého dieťaťa a je nutné ho zahrnúť do výšky otcom dosahovaného príjmu.

29. Zohľadňujúc súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, korigovaný len vo vzťahu k ustáleniu výšky príjmu dosahovanému otcom v rozhodnom období (1 193,02 eur + 300 eur), sa odvolací súd zhoduje so zvýšením výživného na maloleté deti výrokmi I., III. a V. rozhodnutia súdu prvej inštancie. Má za to, že pri rozhodovaní o zvýšení výživného súd prvej inštancie správne zohľadnil vykonaným dokazovaním zistené konkrétne okolnosti danej veci, podstatnú zmenu v odôvodnených nákladoch maloletých detí a aj na strane oboch rodičov, a napokon aj nepomer v príjmoch oboch rodičov a v ich schopnostiach a možnostiach (matka na rozdiel od otca dosiahla len základné vzdelanie, zabezpečuje osobnú starostlivosť o maloleté deti). Pri odvolacom prieskume nebolo možné prihliadať ani na otcove tvrdenia o ohrození jeho existenčnej istoty z dôvodu úhrady výživného na maloleté deti. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že otec v priebehu konania (podaním zo dňa 07.03.2024) svoje náklady vyčíslil v sume po 100 eur bývanie a faktúry, 40 eur športové a kultúrne aktivity, 300 eur stravné a cestovné. Následne

v priebehu pojednávania dňa 23.04.2025 uviedol, že býva u svojej matky zadarmo. Za tohto stavu potom podľa názoru odvolacieho súdu nemôže celková výška zvýšeného výživného na tri maloleté deti 521 eur mesačne pre otca predstavovať zásadné ohrozenie pre zabezpečenie jeho základných odôvodnených potrieb.

30. V nadväznosti na uvedené odvolací súd výroky I., III., V. rozhodnutia súdu prvej inštancie o zvýšení výživného na maloleté deti a nadväzujúci výrok VII. (o zmene rozsudku Okresného súdu Galanta zo dňa 01.07.2020, č.k. 21P/46/2020-84 v časti určenia výživného na maloleté deti), podľa § 387 ods.1 C.s.p. ako vecne správne potvrdil.

31. Pokiaľ ide o výroky II., IV. a VI., v ktorých súd prvej inštancie správne otcovi uložil povinnosť uhradiť ročné výživné na maloleté deti za obdobie od 31.01.2024 do vyhlásenia napadnutého rozhodnutia, t.j. do 23.04.2025, nebolo odvolacím prieskumom zistené žiadne pochybenie pri výške ročného výživného, ktoré súd prvej inštancie správne ustálil ako rozdiel medzi výživným, ktoré mal otec podľa rozhodnutia v rozhodnom období na maloleté deti uhradiť a platieb, ktoré za rovnaké obdobie otec na výživu a iné potreby maloletých detí aj reálne uhradil. Pokiaľ otec v odvolaní namieta, že zaplatenie dlžného výživného na maloleté deti by predstavovalo dvojité plnenie tej istej povinnosti, nakoľko pri výpočte ročného výživného súd prvej inštancie nezohľadnil všetky finančné náklady ním skutočne vynaložené na maloleté deti, táto skutočnosť z obsahu spisu nevyplýva. K zmene rozhodnutia v týchto výrokoch podľa § 388 C.s.p. odvolací súd pristúpil len v záujme ich formálnej správnosti, keďže v nich v rozpore s § 2 ods.1 C.m.p., § 232 ods.3 C.s.p. absentuje určenie lehoty na plnenie; túto s poukazom na zistené okolnosti preskúmanej veci odvolací súd určil na lehotu 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

32. O trovách konania rozhodol podľa § 52, § 58 C.m.p. v spojení s § 396 ods. 1 C.s.p.

33. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0 (§ 2 ods. 1 C.m.p., § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).